

3.

Піддубний справді жив недалеко. Вадим подзвонив. Йому довго не одчиняли, хоча за дверима чулись чийсь кроки й дитячі голоси. Вадим раптом згадав, що “братік Клим-Клим” жонатий. І уявилась молоденька, весело-наївна дівчинка з пухким й ніжним, як розчісана бавовна, волоссям над невинним лобом. Це була наречена Клим-Клима. Поженились вони вже після того, як Вадим просидів у тюрмі і був висланий з города. Вадимові пригадалось, як “братік Клим-Клим” приходив на зібрання з Тотою і був страшно галантним, розніженим і до того неуважним, що голосував проти того, за що сам виголошував горячі спутані промови.

Одчинила покоївка. З-за її ніг визирала білява з підстриженим по-українському чубом голівка хлопчика літ шости.

— Дома добродій Піддубний? — спитав Вадим.

— Дома...

Покоївка, видно, замнялась, але запросила роздягтися. Сама швидко вийшла. В одчинені нею двері Вадим побачив у тій хаті на підлозі наготовлені в дорогу коші й чемодани. Видно було красчок канапи, оббитої червоним плюшем, і на йому дівчину в коротеньких панчошках і похожу на хлопчика, що стояв з серйозною пикою посеред сіней.

Вадим поспішно роздягся, торкнув малого пальцем під підборіддя і неуважно, зхвильовано сказав:

— Ну, здоров, хлопче.

— Здоров... — поважно одповів той і обережно провів рукою по халяві Вадимового чобота.

— А у вас добрі чоботи... — замітив він похваляюче.

— Так, непогані... — поглядаючи в двері, згодився Вадим.

Хлопчина хотів ще щось сказати, але в дверях з’явилась кругленька постать чоловіка з кучерявою русою борідкою і великим лисуватим лобом.

— З ким маю честь?.. — високим тенором і голосом “братіка Клим-Клима” почав товстенький чоловік, не пізнаючи Вадима.

Вадим засміявся і з тим же піднятим сміхом у голосі голосно проговорив:

— Братік Клим-Клим робить вигляд, що не пізнає?

Піддубний швидко ступив крок вперед, зупинився, вражено плюнув і радісно проговорив:

— Стельмашець? Та не може бути?! Яким способом? Братіку!..

Він кинувся до Вадима і, наче той горів, почав його обнімати, душити, мацати руками.

Обцілувавшись, вони ще раз подивились одне на одного. Вадим знов про себе здивувався.

— Ну, братіку, та й змінився ж ти! Але красунь, просто красунь став, накажи мене Печериця Небесна! Ну, ходім, ходім до мене. Остапку, катай до мами, скажи, гість прийшов, зараз, мовляв, прийду... Хутко!

Остапко уважно оглянув Вадима, немов перевіряючи, чи вартий він назви гостя, і не хапаючись вийшов.

— Ходім, братіку... — підхоплюючи Вадима під лікоть і підпихаючи до дверей кабінету, поспішно заговорив Клим-Клим. — Тут у нас трошки семейне щастя зараз розгулялось. Ну, та нічого. Ми якось, теє то, як його... От і кабінет мій... Адвокат, братіку, адвокат, Демосфен, Софокл і все що хочеш. Ну, дай ще раз подивлюсь. Побий мене Печериця, красунь! Чистий красунь.

Вадим занадто голосно засміявся: звичка Клим-Клима говорить у лице найнахабніщі, неправдоподобні компліменти лишилась та сама.

Але Клим-Клим, здається, нічого про історію з Наташою не зна.

— Сідай, братіку, де хочеш... Тільки так, щоб я твою пику бачив... Ну, от хоч би так. Чудесно... Ну?

— Ну? — сказав і Вадим, сівши проти Клим-Клима.

Піддубний розсипав дрібними нотками сміх, як горошком покотив. Йому збоку зачорніла дірка — зуб випав. Борода дуже міняла його, роблячи лице занадто старим. Але вуса були такі ж кучеряві й вилися, як і раніш. Колись у жарт Клим-Климові не вірили, що він їх не завиває, і чаєм та укусом мочили їх, щоб перевірити. Губи теж були ті ж пухкі, червоні й з таким блиском, немов “братік” їв тільки що щось смачне й жирне. Смуглявий ніс трошки зів’яв, але все ж таки на кінці загинався, як у копчика, і перепонка між ніздрями була ніби одтягнута до низу. Кажали тоді, що Клим-Клим іменно цею перепонкою скоряв собі серця дівчат.

— Постарівся, правда? — закивав головою Клим. — Так, так... так...

Він раптом замовк і, повернувши голову, став прислухатись до сусідньої хати. Потім заспокоївся й пояснив:

— Біда, братіку. Якраз в такий мент ти попав... Нічого, нічого, ти сиди!.. Я це тільки так... Цей мент часто в нас буває. Тотонька моя, розумієш, покидає... Виїзжає...

Він понизив голос до шопоту...

— Попався, розумієш... І який подлий народ, я тобі скажу! Сволоч просто, а не люди. Заздрісно стало і більш нічого. Єсть тут, розумієш, один моральний скот, один учитель гімназії. Мало йому, стерві, учеників за моральністю слідкувать, він ще в чуже родинне життя лізе. Н-ну, чекай ти мені! Завів я, розумієш, невеличкий, дуже скромний амурчик з одною співачечкою. Каюсь, винен, але тут треба й в психологію ввійти, як той казав... І треба ж як на те, щоб вона в одному будинкові з цим скотом жила! Не стерпів він такого руйнування семейних засад і доніс, падлюка, Тоті! Що ти скажеш на такого мерзотника! Побий мене бог, мерзотник! Яке тобі діло, сволоч ти, що я хожу до неї?! Ти знаєш, як і через що я хожу? А тепер от ціла драма в п’яти “одслонах”, як кажуть українофіли, і десятки “одмінах”. Дурень же, йолоп, їй богу! Ну, чого треба? Моральнісь зруйнував? А щоб вас чортяка забрала разом з нею. От насточортіла вона мені, Стельмашець, оця мораль, так ти просто не повіриш! Ні, ти почекай хвилинку, я прийму лікарство, а то говорити не можу. Одну хвилиночку!

Він підбіг до свого величезного столу, на якому був дивовижний розгардіяш, одімкнув шухляду і витягнув з неї пляшку з чимсь червоним і чарку. Похапцем наливши, він випив дві чарки підряд і швиденько знов сховав.

— Я тобі, братіку, не пропоную, бо це, знаєш, вроді лікарства, — витираючи губи, проговорив він. — В розгар семейного щастя це необхідно...

Він здавався занадто піднятим, ніяково часом посміхався і машинально прислухався до сусідньої кімнати.

— Ну, а ти ж як? Не женився? Ні? Не женись, братіку. От тобі мій заповіт: не женись. Біда! Одна біда. Чудесна жінщина, прекрасна, ти ж її знаєш, лучче не треба. А от біда... З найкращою одна біда. Та ти давно? Коли? Та розкажуй же.

Вадим з усміхом почав розказувати, що в таких випадках, звичайно, оповідається. Клим-Клим слухав його страшно серйозно, уважно хитав головою, але несподівано переплутував останні слова і, по цьому видно було, мало що чув.

— Значить, тобі не можна тут жить?

— Та навпаки, можна.

— Ага, так, так, ну-да, звичайно, можна. Так, розуміється... Ну, в університет приймуть, чи то пак не приймуть, розуміється, не приймуть. Ну, куди там! Ха! Тепер, братіку, тебе на три квартали до університету не підпустять... Тепер, голубе, у нас...

В двері зачувся стук. Клим-Клим поспішно схопився з місця і крикнув:

— Ввійдіть!

Ввійшла невелика худа жінка з припухлими од сліз очима і червоним кінчиком носа. Лице було жовтяво-сірого кольору, губи бліді, негарні, з виразом зтомленості і огиди. Вадимові не вірилось, що це та рожева, невинна дівчинка з пухким волоссям, яка колись так мило поширювала очі і заразливо сміялась. Не звертаючи уваги на Вадима, що теж підвівся, вона тихо звернулася до Кліма:

— Поїзд іде через півтори години. Я прошу тебе допомогти мені...

Клим-Клим якось бочком підбіг до неї й, зазираючи в лице, змішано, весело й немов нічого не сталося заговорив:

— Зараз, голубко, зараз... Он, Тотонька, Вадим Стельмашенко... Пам'ятаєш? Та ми ж недавно читали його вірші... Ще вчора, здається, за вечерьєю...

Тота байдуже, сухо хитнула головою Вадимові й проговорила:

— Доброго здоров'я...

І зараз же звернулася до Кліма:

— Може, ти минут через десять прийдеш?

— Я зараз, голубко, я зараз...

Тота вийшла. Вадим спитав, чи не перешкожає він, навіть устав, але Клим-Клим рішуче потягнув його за рукав і посадив.

— Сиди. Ти нічого не розумієш. Нікуди вона не поїде і нічому ти не заважаєш. А що ти тут, то це дуже добре... Психологія, братіку. Я ніби не піду до неї через тебе, а вона ніби не встигне річі скласти. Ну, й мусить остатись до завтра. А завтра ми розпакуєм чемодани — і шабаш... Ха-ха! Прекрасна жінщина, а от раз у місяць мусить от таке викинуть... Коли б не Ріна, так хоч вішайся. Ріна — сестра Тоти. Чудесна, надзвичайна дівчина!... Ну, а я, братіку, ще лікарства трошки. Це, знаєш, мій власний винахід, називається 707. Німець Ерліх винайшов 606, а я 707. Знаменито ділає, як кажуть галичане.

Він знов випив, але вже не так хапливо. Взагалі, після приходу жінки він здавався трошки спокійнішим. Чи по її якійсь рисі, помітній тільки йому, він побачив, що справа стоїть не так грізно, чи дійсно візит Вадима давав йому надію якось улаштувати конфлікт, у всякім разі Клим-Клим дуже не прислухався убік і балакав з Вадимом вже по-инчому — жваво, з цікавими, хитрими искорками в масляних очах, трошечки насмішкувато, але стараючись цим не образити гостя. Сидячи проти Вадима, він увесь час, особливо після якогось жарту на адресу Стельмашця, ніжно й заспокоююче гладив його по коліні й зазиравав у очі з хитрою ласкою. Говорив він переважно про минуле. Згадував колишні часи, товаришів, спільних знайомих, причому на дівчатах зупинився з ніжним сумом, хоча б з ними навіть знайомий не був. Оповідав швидко, легко, вживаючи нові, невідомі Вадимові українські вирази, що ввійшли, мабуть, в загальну звичку, так що їх навіть не помічали.

Але зміст його оповідань був сумний. Той застрелився, того розстріляли, тому закатили каторгу, той сам собі її учинив, женившись на фурії (женившись — то біда, біда!). Той просто закинув усе, чому поклонявся, і тепер живе філістером. Аж дивно, як у людини багато нахилу до філістерства. Організація була розгромлена доценту і от тепер трошки-трошки почина оживати. Та й то...

— Тепер, братіку, я тобі скажу, — рішуче й немов починаючи говорити про головне, заговорив далі Піддубний, — соціалізми постарілись. Це вже скучно й немодно, все одно, як би ти почав носити тепер вузюсенькі штани, котрі колись були в моді. У нас тут, коли хочеш знати, царює тепер національна справа. Це, брат, теж ідейність, і якраз на наші часи. Багато не коштує, в Сибір за неї не зашлють, а все ж таки ніби страдалець за правду, за добро і прогрес. А соціалізму тепер, братіку, дали одкоша. Та й то сказати: дорога штука цей

соціалізм! Справжній, розуміється, а не кабінетний. Коли по часті кабінетного, то, чого доброго, національний героїзм дорожче обійдеться. Ні, наш, колишній, пам'ятаєш! Цей тепер не по кишені. У, не підступайся! Куди там! От твій покірний слуга. Жінка, троє душ дітей, — куди там у тюрму? Подумай неприлично: запищать так, що хоч падай перед жандармами. Так, так! Ні, Стельмашець, усьому свій час. Та ти й сам, здається, це добре зрозумів, наскільки я бачу з твоїх віршів. Мало того, братіку, тепер всяк “по свій” стає. Знаєш, що це таке “по свій”? Це, брат, як грають у нас хлопці в свинки, та як вийде замішанина, та всі зібються в одну купу, та переплутають місця, то кричать “по свій” — по свій бік, значить, ставай. А між инчим, знаєш, ця гра по-англійському зветься “польо”! Украли у нас сукини сини англійці. Їй богу. Чого ти смієшся? Серйозно. У нас, може, літ сто, як у неї грають, ще мій дід знав. А в англійців це модна тепер гра. Значить, украли у нас, бідних хохляків. Украли, каналі! Замість наших кійків з верби поробили чудесні палічки, назвали “польо” та й задаються... Хе-хе-хе.

Вадим хитро посміхався, дивлячись на Клим-Клима. Той весь час ухильчиво сковзав очима, щоб не помітити, що він щось ховає, про щось не хоче говорити. Щось у його голосі є непевне, підозріле, хистке занадто, хапливе.

Вадим ясно засміявся й сказав:

— Так що ж то значить “по свій”? Що тепер пішло зрадництво? Говори, братіку, прямо, нема чого сімволами одкараскуватись. Так?

Клим-Клим несподівано почервонів і, чогось розсердившись, уже без іронії сказав:

— Ну, знаєш, це занадто сильно сказано. Що таке зрада? Зражують своїм, а тут просто кожний займає своє природне місце. Сортировка, одним словом. В революцію кожний себе соціалістом називав. Всі тоді збились в купу, а тепер всяке свій бік займає. От і все...

Вадим знов почув у його голосі насмішку й виляння, неначе Піддубному ніяково було дивитись гостеві в очі. Недбало похитуючи ногою, Вадим помалу сказав:

— Та-ак, це дуже цікаве з'явище. Чисто європейське. Га?

Піддубний теж зробив недбале лице і серйозним, “науковим” тоном одповів:

— Атож. Так би сказати, клясова диференціація, більш виразне... е... загострення клясових протиріч. Залежність інтелігенції від буржуазії, розвиток промисловости і... тому подібне.

Вадим насмішкувато посміхався і дивився просто в очі Піддубному. Але той ніби не помічав цієї посмішки. Навпаки, що отвертіше й з викликом подивлявся на його Вадим, то він ставав серйознішим, сухіщим.

— Значить, тепер стоїть крик “по свій”!? — ще раз спитав Вадим, закурюючи і так само похитуючи ногою. — А через що це... конкретно трапляється? Як ти сказав, розуміється, економічні причини і... “тому подібне”, як ти сказав, але в кожному окремому випадкові? Га?

Клим-Клим якось рішуче скинув на його очима, в яких блиснуло щось, але й теж насмішкувате, й сказав:

— Конкретно? Конкретних причин, братіку, багато буває. Якому-небудь сторонньому глядачеві вони, може, здаються й неважними, а тому, з ким це трапляється, дуже важними. Так я, принаймні, стараюсь об'яснити собі. Можеш хоч мене взяти за приклад...

Вадим переклав ногу на ногу і подивився на стелю з застиглою настороженою посмішкою, — Піддубний старається бути делікатним, себе в приклад пропонує.

— ...От у мене жінка, діти. Чекай, я не хочу сказати, що це одна причина. Я тобі тільки як приклад...

— Я розумію, розумію! — поспішно сказав Вадим. — Далі!

— Дуже буду радий, як зрозумієш. Тільки в твоєму стані це все ж таки не так легко...

— О, я постараюсь!

— Добре, постарайся. Звичайно, я й сам розумію, що ці слова “жінка”, діти — пошлі, заязлені, їх завжди всі говорять, коли хотять пакість зробити, але по суті, любчику, це не пошлість, а драма. Так, так, драма з безлічу одмін і одслон! Ти думаєш, легко інтелігентові бути соціалістом? Коли, знов кажу, по-справжньому, по-совісті? Вадим зиркнув на Піддубного й нічого не сказав.

— А, то ж то бо й є! Робітнику в сто... та що, в тисячу раз легше бути ним. Це його природний, нормальний стан. Вже тим одним, що він — робітник, що входить в певні стосунки з капіталістом, уже тим він веде боротьбу. Свідомий він чи несвідомий, він все одно так чи інакше служить своїй справі. А наш брат-інтелігент, ти, я, другий, десятый, коли ми не нелегали, ми хоч-не-хоч мусимо йти на службу до цієї самої буржуазії.

Вадим знов і пильніше зиркнув на Піддубного. Але посміхатись не переставав, застигло й чекаюче.

—... Так, так, братіку! От ти посміхався, коли я говорив про сім'ю... Ні, ти почекай, я бачив. Я знаю, що ти повинен був думати і, може, думаєш оце: “Бач, мовляв, колись, як проклямації друкували, так як вірив. А тепер, як зробився адвокатом, так все к чорту й послав!” Почекай! Ну, не думав, так будеш думати. А я вам, панове, скажу, що ви дуже легко дістаєте своє звання соціалістів. Так, так! Який-небудь франт емігрував колись за кордон, приїхати йому небезпечно, от він і шпурляє в нас звідти громами. “Ах, ви, мовляв, такі-сякі! Як ви могли зрадити святе діло?! Га? Ми, мовляв, он які преподобні та правовірні”. Так, голуб'ята, а коли б ви були тутечки, то хуленько б і самі поробились би такими самими, як ми! Ти от смієшся, а чекай-но, що заспіваєш, як поживеш тут, та ще, не дай Боже, університет скінчиш, на службу підеш і взагалі — “кушать” захочеш. Ото преподобність як язиком злиже. Бачили ми таких!

Вадим декільки раз хотів зупинити Кліма, але той не вважав. Видно було, що тут був його болючий пункт і йому треба наговоритись. Вадим сидів, уже не перебиваючи, але переставши насторожено й насмішковано посміхатись. Іноді він навіть ніби на хвилину задумувався і зараз же приходив до себе.

—... Так, добродію, бачили! От під боком у мене є така правовірна, Ріна... Та й ти сам. Ти хто? Чого так згори посміхаєшся? Ти що, власне, пишеш в своїх віршах? Повний, цілковитий індивідуалізм? Яка ж тут клясова солідарність і тому подібне, що ти на словах (а не в події) борониш з піною на губах?.. Або робітники іменно з піною на губах лізуть до інтелігенції з нотаціями. “Ви, мовляв, зрадили, продали”. Та ідіть ви, братіки, під три чорти собі! Зрозуміли? Йому добре не зражувать, бо не може, хоч би й як того хотів. А я що мушу робить, скажіть з ласки вашої, га? Що? Їсти ж і інтелігентові треба, чи ні? І сім'ю треба. А куди він піде? На фабрику? Та який же він тоді у чорта інтелігент? Тоді він такий самий робітник і так само почне нотації читати. А, добре говорити. Інтелігент весь в руках буржуазії. От що! Кому я служу? Чий закони бороню й стережу як пес? Ось єсть у мене тут критик, оця сама Ріна. Вона служить у конторі, заробляє сорок п'ять рублів у місяць і гадає, що вона пролетарій. Добре. Але ти, голубочко, почекай ще! Я теж колись себе за пролетарія мав, поки сім'ї не мав. Але що то ти загудеш, як заміж вистрибнеш, хоч би й по твоїй теорії? Ти от придивись, навмисне придивись до так званих “зрадників”, подумай, через що вони зрадили. Через те, що вони поженились, дітей наплодили. А родинні інстинкти теж, любчики мої, не жарт!

Вадим навіть устав і руку підняв, щоб перебить. Але Клим-Клим, весь червоний, піднімаючи свій тенорок ще вище, кричав далі:

—... А от, наприклад, братуха твій, Осип. Почекай, він ще й тобі задасть за твої історійки та вірші! Тут преподобний до того, що просто ляпки гаснуть при йому. А що особливо з його боку хоч би й у такій преподобности? Що? Для його протест проти утисків,

несправедливості капіталізму так само, як мені протест проти засуджуючого присуду над моїм клієнтом. У його професія вимагає бути соціалістом, це його справа, буденна, звичайна, насущна. А для мене розкіш. Та ще й яка! Спробуй я щось таке виявить — в двадцять чотирі години зостануться без половини клієнтів, та й самого без церемоній вишлють або засадять. Е, то колись було так, що, коли адвокат замічений на соціалізмі, так до його повне довіря й пошана. Реакціонери — й ті брали такого. А тепер? Ого! Тепер чим ти нахабніше, безсоромніше тягнеш руку цього самого реакціонера, тим до тебе більше довіря. Раніше-бо як було? Скажи комусь: “Реакціонер!” — і дістанеш по пиці: образа, хоч би той самий ображений в дійсності неперелазним реакціонером був. А тепер він з гордістю, з свідомістю власної гідності заявляє, що він — “чоловік реакційних переконань”, наче цю мерзоту можна переконанням назвати. Гордяться! Йй-Богу, гордяться чорносотенством! Що ти думаєш?! Отверто й нахабно, навіть не нахабно, а невинно, з чистим серцем проголошують себе людьми, готовими на всяке подле, мерзенне насильство за свої, як тепер говориться, “сословно-громадянські права”. Ти подивись, як шириться тепер чорносотенство, консерватизм, а в суті просто дріб’язковий, подлий егоїзм. Подивись! Ріна каже (та й не одна Ріна), що тут занепад моральності, в Росії. Яка там у чорта моральність! До чого вона тут! Просто “по-свій” стають, і більше нічого. Моральне чуття, мораль! Белькочуть нісенітницю! Іноді ще про розчарованність базикають. “Ах, розчарувався в ідеалах, ах, зневірився в людях!” Чортяка б вас узяла разом з вашими ідеалами! Бреше до останньої можливості. Бреше й сам не підозріває! Мораль, ідеали! Вадим нарешті перебив його.

— Чекай, братіку. Тут непорозуміння. Ми не зрозуміли. Чекай... Я цілком тебе розумію, але у мене справа. Наприклад, твоя ідея про сім’ю, про родинні інстинкти... Я цілком... Я нахожу її дуже важною. Але я не маю часу. В мене є справа. Слухай...

Вадим зробив паузу. Під час мови Кліма йому прийшло на думку позичити у його рублів триста-двісті для батьків. Але потім рішив спочатку про діло поговорити, а тоді, судячи по тому, як Клим поставиться, можна й про гроші.

Клим-Клим зараз же заспокоївся й набрав вигляду серйозної ділової уваги. Він навіть узяв олівець, папер і став щось записувати, перепитуючи Вадима. Коли цей скінчив, Клим якийсь час сидів непорушне.

— Так, — проговорив він, — значить, ти хочеш судом вимагати у Никодима Стельмашенка відшкодування за скалічення твого батька. Так. Гм... Никодим Стельмашенко досить відома фігура в чорносотенних сферах... Не знаю... Погано те, що давно було...

Клим-Клим мав дуже, навіть занадто заклопотаний, як здалось Вадимові, вигляд. Він уставав, ходив, потирив двома пальцями ніс, чухав підборіддя. З його слів Вадим бачив, що справа майже безнадійна. Перш усього, на ведіння її треба багато грошей. Звичайно, він, Клим-Клим, міг би давати поради дурно, коли б узявся... Але, крім того, треба свідків з робітників і инчих, потім свідоцтва лікарів, і до того точні й докладні. А лікар, само собою, запроданий Никодимові і дасть посвідчення не таке, як треба. Можна опротестувати і добитись судового медичного огляду. Але і цей огляд противники можуть опротестувати. Все залежатиме від судових чиновників, на чийому боці будуть їх симпатії. Звичайно, що не на боці робітника, а підприємця. Та ще Никодима Стельмашенка.

Крім всього, він, Клим-Клим, не міг би офіційно взятись за цю справу через те, що... що...

Тут Клим-Клим замнявся.

Річ в тім, що у його є декілька діл з Никодимом Стельмашенком, притому таких, що можуть серйозно одбитись на його долі, і тому у його просто нема змоги вступити в конфлікт з цим добродієм.

— Ти, братіку, вибачай... Тут такі діла, що... Ну, та що там! А я тобі ось що поражу. Ти наперед тихенько збери всі відомости, заручись свідками, може, й з лікарем якимось. Не знаю, чи вдасться... Потім добудь грошей трошки... Та навіть не треба... А я тобі дам оборонця, свого товариша. Хм! Взагалі, я тобі щиро скажу: надій дуже мало. Дуже, братіку, мало...

І Клим-Клим навіть якимось прохайливо поглядав на Вадима.

В цей час зачувся дзвінок. Клим занадто зацікавився ним і хутенько вибіг у сні. Вадим ходив по хаті й посміхався, прислухуючись у той же час до гомону в передпокою. Балакав якийсь жіночий голос, грудний, розтягнутий, з нотками лінивої нетерпеливості й веселості. З ним переплітався воркотячий, дрібненький тенорок Піддубного. Очевидно, Клим-Клим помагав жінці роздягатися.

Нарешті в дверях, ідучи поперед Кліма, з'явилась гарно збудована постать дівчини. Рухалась вона якимось надавши грудьми уперед і злегка, немов ліниво, перехилиючись з боку на бік. Вадимові зараз же кинулась в очі її посмішка, якась ніжно-хитра і дуже тонка. Тонка через те, що губи були узенькі і в куточках кінчались немов волосинками. Почувалось, що ця посмішка раз-у-раз на лиці у дівчини і не притворна, не роблена, а наче вивіска того, що в ній постійно єсть. І до того було щось ліниве, солодко-брехливе в ній. Так само, як і в очах, голубих і здивованих, як і в плечах, м'яких, трохи занадто м'яких! Взагалі, у неї була мішанина надзвичайно жіночої м'якості, округлості з якоюсь силою й самопевністю. Темно-русяве волосся було заплетено в одну косу, а коси лежали над лобом, як перевесло або вінок. Під підборіддям м'ягко й тепло починалось друге підборіддя, яке теж надавало лінивості й жіночості дівчині.

— Оце, Ріно, і єсть Вадим Стельмашенко, наш починаючий, але геніальний поет і зверхіндивідуаліст. Ваш ворог, а мій друг.

— Ну, коли ваш друг, значить, ясно, що наш ворог,— тепло й голосно проговорила Ріна і подала руку Вадимові таким рухом, немов одпихала його від себе.

— Драстуйте! — додала вона. В поведженню була якась лінива й привітна фамілярність. Але рука, на диво, була не м'ягка, як сподівалось, а тверда, міцна, велика.

Потім вона сіла на канапу, підняла руки, круглі й теж дуже жіночі, й не хапаючись поправила зачіску. Стало видно великі високі груди. Вона була в комірнику і в краватці, яка на грудях була приколота золотою шпилькою. Поправляючи зачіску, вона не переставала дивитись на Стельмашенка й посміхатись виткою ніжною посмішкою. Але, помітивши, що Вадим чогось засміявся, одкинула голову назад, злегка здивувалась:

— Ви чого?

— Так, нічого... — весело відповів Вадим. Він сподівався цілком инакшою побачить “ортодоксальну Ріну”, такою, якою за його часів були колись ортодоксальні жінки. Це ж була просто панночка з нахилом до жіночих добрих телес. Любить, мабуть, спати до дванадцятої, їсти цукерки, ходить в капотах, можливо, має з парочку любовничків. Почувалось, що з неї може вийти добра господиня, м'ягка, тепла жона, трохи вередлива, лінива, але зручна.

— Але чого ви смієтесь? — без образи, але з цікавістю повторила Ріна, придивляючись до чудних очей гостя.

— Чого? — раптом зупиняючись проти неї, перепитав Вадим. — Ви — соціал-демократка? Партиїна? Ортодоксальна? Ріна нахилила трошки голову до плеча й з комічним здивованням якимось вгору й скося подивилась на його.

— У-у, які ви наскоки робите!

— Ви вибачайте, що я такі наскоки роблю. Мені Клим-Клим сказав. Так що я... ніби маю право це знати й вам говорити. Коли я роблю безтактність, то... А зрештою, мені то байдуже. Я тільки хотів зробити маленьку і цікаву увагу. От ви — партиїна людина. Ви цього не одкидаєте, значить, так є. Ви чули про мою історію в Сибіру, про бойкот?

— Чула, — лукаво жмурячись і все ж таки так само скося й угору дивлячись, підтвердила Ріна.

— Ваша організація була сповіщена про те, що я під бойкотом?

— Була.

— Як же ви подаєте мені руку, дозвольте вас спитатись? Га? Яка ж ви партійна, ортодоксальна, правовірна і т. д.? Позвольте, ви не думайте, що мені важно, як до мене ставиться хто б там не було. Мене цікавить ваше становище. Це ж непослідовно!

— Страшенно бойкий! — хитаючи на його головою й весело дивлячись на Кліма, сказала Ріна. Потім подивилась на Вадима й з тою ж хитро-ніжною посмішкою сказала:

— Ви думаєте, що непослідовно?

— Розуміється!

— Ой? А може, помиляєтесь.

— Ну, прошу, скажіть.

— І скажу. По-моєму, цілком послідовно. Говорю ж я з Клим-Климом? Подаю йому руку?

— Навіть іноді й для поцілунку... — додав, глибоко зітхнувши, Клим.

— Хоч ви того зовсім не заслуговуєте... — з докором кинула в його бік Ріна. — Ну? А Клим-Клим такий же, як і ви. Ви ж не товариш. Який там бойкот? Просто ви — чужий. Коли б бути послідовною, то ні з одним непартійним не можна говорити. У всякого є своя історія за душою.

— Та й не одна! — вставив знов Клим, закурюючи. — Та й не тільки у бідних смердящих непартійних, але й у преподобних партійних.

— Навіть у преподобних партійних... — згодилась Ріна. — Ну? Як же ви?

Вадим стояв з застиглою посмішкою, немов думаючи над її словами.

— Ваша правда! — вмить ще веселіше сказав він. — Ваша правда! Так, я розумію. Так, цілком правильно.

— Ну, от бачите! Слухайте, Климчику, ідіть ви туди... — повернулась Ріна до Кліма, хитаючи головою на кімнати. — Що за дурниці, справді. Ідіть, а потім я прийду. Ну, хутко мені! Я тут посижу з вашим другом, а моїм ворогом. Ідіть, ідіть та будьте політиком. Чуєте?

Клим почухався, глибоко зітхнув, комічно повів плечима і вийшов.

— Ну, враже, а тепер скажіть, як ви себе почуваете дома? Приємно після заслання? Ах, так! Я й забула. Слухайте, ви це серйозно проповідуете цю теорію повної безчулості, чи як там у вас у віршах? Чи так, тільки поезія?

— А ви як гадаєте? — з цікавістю спитав Вадим. Його трошки здивувало, що знайшлась одна людина, котра звернула увагу на те що, він писав у тих своїх нещасних віршах.

Ріна помовчала, пильно вдивляючись у гостя.

— Я гадаю, що ви серйозно. Вигляд у вас підходящий. Це, по-вашому, найвищий аморалізм? Мораль, значить, у почуваннях? Як нічого не відчуваєш і щось робиш, хоч би злочинне, то це не аморальне?

— А хіба ви можете робити щось злочинне без почування?

— Не зна-а-ю... — протягнула Ріна. — Ну, це колись другим разом. А ви знаєте, що ви своїми віршами і взагалі своїм поведженням дуже брата свого Осипа огорчаєте?

— Віршами Осипа?!

Цього Вадим уже ніяк не чекав.

— Яким способом віршами? Ви знаєте Осипа?

— Знаю. І знаю, що віршами огорчаєте. І дуже...

— Віршами? Хм!.. Це цікаво.

— Не сподівались? Чи думали, що Осип не може зрозуміти ваших мудрацій. Ви, значить, Ося не знаєте. У нас інтелігентів мало так освічених. Жалько, що ви його так... Він дуже хороший...

Вадим з посмішкою дивився вбік.

— Цікаво... повторив він немов про себе.

— Але вас, здається, це мало зачіпає, що ви брата огорчаєте? Га?

Ріна все з більшою та більшою цікавістю придивлялась до цього чудного індивіда.

— Так, мало... — згодився Вадим. — Цікаво тільки... Але, зрештою, і це не важно. Клим-Клим прийде? Мені час іти.

Вадим почув знов слабкість і тяжку порожнечу в животі. Їсти навіть не хотілось, тільки плечі й груди якимось важко насідали на шлунок, і від того ставало тоскно й нудно.

Ріна нехапливо, ліниво підвелась і сказала:

— А от я піду подивлюсь і пришлю його вам. А ми з вами ще будемо балакати. Заходьте до нас з Осипом. Він у нас буває. Добре?

— Добре. Неодмінно прийду.

— Чого ви такий стали?

— Так... У мене зуб болить. Ще з дороги. Треба до лікаря піти.

— А де той зуб? Тут чи тут? — лукаво й ніжно посміхаючись, показала Ріна собі на щоку, а потім на груди. І, не чекаючи відповіді, немов знаючи справжнє, вона хитнула головою й, похитуючись то вліво, то вправо, вийшла із кімнати.

Вадим злегка почервонів, потім тріпнув головою й заходив із кутка в куток.